

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 10.

15. mai 1944.

16. årgang.

Stans og betenk!

Den bekjente predikant Rowland Hill begynte en morgen sin preken med å si: «Mine venner! Forleden dag gikk jeg nedover gata og så en flokk svin som rolig fulgte etter en mann. Dette forekom meg så besynerlig at det vakte min nyssgjerrighet, og jeg fulgte no også med for å se hva enden ville bli. Til min store forundring så jeg hele flokken gå med mannen inn i slagteriet.

Jeg spurte ham hvordan han kunne få disse dumme, vrangne dyrene til å følge etter seg like inn på det sted han ville ha dem.

«Å, sa mannen, — «så De ikke at jeg hadde en kurv med bønner under armen? Undervegs kastet jeg noen av dem på jorden og slik lokket jeg dem med meg».

«Ja, sa presten, «slik har også djevelen en kurv med bønner som han kaster undervegs. Han vet bestemt hva han skal friste enhver synd med for å gjøre ham til sin fange. Alle beferdede gater og streder er bestrødd med hans lokkemat, og hele skarer følger ham til fortapelsen».

Hvor sant det er som det står skrevet: For intet ble I solgt. (Es. 52, 3).

Jeg kan høre deg si, kjære leser, at det er å gå alt for vidt å påstå dette.

Du vil innrømme at du lar deg bedåre av denne verdens tillokkelser, men at du selger deg for intet og ikke har bedre forstand enn de dumme svinene, det synes du er alt for galt å si.

Min kjære ufrelste leser, jeg er ikke enig med deg og jeg ber deg lytte til din egen samvittighets røst.

Stans og betenk hva verd egentlig alt dette her i verden har som du har

kastet din kjærlek på og har lyst til mot din sjels verd! Det kan være berømmelse, rikdom, fornøyelse eller hvilken som helst ting som ganske oppfyller ditt sinn. Kanskje du er en av dem som arbeider i ditt ansikts sved for å tjene ditt brød og det er i seg selv meget godt. Men du må ikke la det ta ditt hjerte og dine krefter så til fange at du forsømmer «det ene fornødne».

Hvis du gjør det, hva blir da følgen? Satan kaster noen gullstykker på din veg og lokker deg til å trakte etter rikdom. Kanskje du når dine ønskers mål, eller kanskje du ikke når dem — enden blir i hvert fall at du blir narret like inn i sjelefiendens slakteri og hvorfor? La din samvittighet besvare dette spørsmålet inn for Gud.

Er du ikke forundret over at du er en slik dåre som vil sette din sjel på spill for så lite? «Hva gagner det et menneske om han vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel?»

Kjære leser, la ditt mål være din sjels frelse. «Men søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal I få alt dette i tilgift». (Matt. 6, 33).

«Se der Guds lam som bærer verdens synd». Tro på ham «som bar våre synder på sitt legeme opp på treet, for at vi skal avdø fra våre synder og leve for rettferdigheten». (1. Pet. 2, 24).

«For dersom du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud oppvakte ham fra de døde, da skal du bli frelst». (Rom. 10, 9).

«Min Jesus la mitt hjerte få
En sådan smak på deg,
At dag og natt du være må
Min sjel umistelig!»

Cheyene Bradley.

En drøm og dens resultat.

En predikant drømte at han av engler ble ført inn i himlens herlige land. Og han var så lykkelig over å ha nådd fram til saligheten.

Om en stund kom en person hen til ham og sa:

«Jeg vil vise deg noe.» Så førte han ham opp på stadens mur og sa: «Se ned der! Hva ser du?»

«Jeg ser en meget mørk verden», sa predikanten.

«Se om du kjenner den.»

«Ja, det er den verden jeg kom fra.»

«Hva mer ser du?»

«Jø, jeg ser mennesker famle seg fram som om de var blinde og mange av dem holder på å gå utfor et svært stup.»

«Vil du være her og nyte himmelens salighet eller vil du gå tilbake til verden en tid for å fortelle folket om himlens herlighet og vegen dit?»

Han hadde arbeidet for Herren, men synes alt var stengt og ble motløs. Så får han dette syn med et glimt av menneskenes nød og himmelens salighet. Han våknet. Siden sa han: «Jeg har aldri ønsket meg døden mere, jeg må henge i og fortelle folk om frelsen i Jesus.»

Er ikke dette trygt?

Gud er min far og jeg er hans barn. Han har et guddommelig hjerte, fullt av kjærlighet til meg. Jeg kan i alle tilfeller gjøre sikker beregning på hans kjære faderhjerte. Hans faderøye og hånd vil hjelpe meg midt i min svakhet og i alle mine trengsler. Han elsker meg, ikke for hva jeg er mektig til å gjøre, men fordi jeg er hans barn.

D. L. Moody.

Gud kan forvandle.

En ung student i Amerika var på reise hjem fra universitetet.

På veggen tok han in i et vertshus.

Verten sa til ham: «Det gjør meg ondt. Vi har kun et værelse tilovers. Derinne ligger en mann for døden. Det er kun en tynn vegg imellom. Jeg vet ikke om De vil ha det?»

«Å — det sjenerer meg ikke!» sa studenten.

Han kom i seng.

Men det var ham umulig å falle i søvn. Han hørte no så tydelig den sjukes stønnen og jamren og sjukepleierskens skritt.

Han kunne ikke sove. En underlig uro kom over ham.

Han skammet seg derover; han kalte seg ellers fritenker til sine foreldres store sorg. Hans far var prest og hadde gledet seg meget til at sønnen skulle ha vært det samme. Han husket enno farens dype sorg og morens bønner, da han siste gang var hjemme i ferien og bekjente for dem, at han ikke kunne tro at der var noe liv etter dette.

Han skammet seg over sin uro. Men han kunne ikke bli rolig, kunne ikke bli den tanke kvitt: der inne lå der en for døden! — og hva om der var noe etter døden?

Hva ville Ellison dog tenke, om han så ham her så engstelig?

Ellison var en av hans universitetskamerater. Det var især ham, som hadde fått ham in i fritenkeriet.

Hva ville Ellison dog tenke, hvis han visste, hvordan mitt hjerte banker. Det er dog tåpelig. Jeg har jo da ingen ting å være urolig for. Inne på den anen side av veggen ble den sjukes stønnen svakere og svakere. Endelig ble det ganske stille.

Men den unge student kunne ikke falle i søvn. Natten syntes aldri å ville få ende.

Endelig kom morgenen.

Da studenten kom ned, spurte han verten hvordan det sto til med den sjuke.

«Han er død, stakkar. Legen sa riktig at han kunne ikke leve natten over.»

«Vet De hvem han var?» spurte studenten.

«Å, det var en student fra univer-

sitetet i Providence; han ble sjuk på gjenomreisen!» svarte verten.

Det ga et sett i den annen. Han var fra samme universitet.

«Fra universitetet i Providence?»

— «Hva het han da?»

«Ellison», svarte verten. «Kjente De ham?»

«Ellison!»

Den unge man sto som lynslagen. Han som døde på den anen side av veggen, — det var hans venn, den venn som hadde fått ham inn i fornektelsen.

Der gikk mange timer før han kunne dra bort.

Hele veggen hjem lød det i ham: «Død — og hvordan? — Fortapt, fortapt!»

Hele hans stolte bygning var falt sammen.

Han kom hjem som en helt annen — sønderknust, full av angst, knugget ned av sin syndeskyld.

Den gamle far hadde et kjært arbeid i de følgende dager — å holde Guds forrettelser fram for sin sønn, inntil denne fant fred i troen på Jesus.

Sønnen ble siden en av dette århundredes store misjonærer, «Birmas apostel».

Hans navn er Adoniram Judson.

Nåden og vesteknappen.

Da en prest en søndag morgen kledde på seg for å gå til kirken, hvor han skule preke, manglet han en knapp i vesten sin. Han ble harm og skjelte sin hustru ut med sårende og uvennlige ord. Med tårer i øynene skyndte hun seg bort for å gråte ut.

Dagen gikk, og presten hadde gjort en del besøk hos fattige og sjuke i menigheten. Blant andre hadde han besøkt en mann som i mange år hadde ligget meget sjuk. Han hadde ofte store smerter, men lå der så tålmodig og stille. Presten hadde også besøkt en enke som nylig hadde fulgt sin eneste sønn — en ung, begavet og lovende mann — til graven. Tross dette var hun tålmodig og stille under Guds beskyttende hånd. På en tredje plass hadde han sett inn til en gammel,

fattig kvinne som bodde ensom på sitt lille kammers; men likevel var hun glad og lykkelig som fuglen i skogen.

Opplivet av disse opplevelser gikk presten hjem. Da han ved sin fromme hustrus side satt i lenestolen under lampens skinn, ytret han ved tanken på dagens opplevelser: «Hvor underbar er ikke Guds nåde! Hvilken forunderlig kraft der ligger i den og hvilke under den kan utrette. Ja, den formår å gjøre alt.»

Med et alvorlig og dog mildt blick sa hans hustru: «Ja, nådens kraft er i sannhet stor, men der er dog ett den ikke synes å greie.»

«Hva er det?» spurte presten ivrig.

«Ja,» svarte hustruen stille. «Den synes ikke å kunne holde styr på en prests dårlige humør når det mangler en knapp i hans vest.»

Presten måtte nok be både Gud og sin hustru om tilgivelse.

Men er ikke dette en påminnelse til alle kristne om at nådens makt og kraft ikke bare åpenbares i de store hendelser i livet uten også i dagens småting. I samme mon som vi bekjemper vår synd for Gud i den hensikt å bli kvitt — også utålmodigheter, heftigheten og de uvennlige ord — i samme mon skal Guds nåde befri oss fra den.

80 år.

C. M. Seehuus, Skien

fyller 80 år den 20. mai. Seehuus ble født i Kristiansund og omvendt til Gud i tidlig alder. Han reiste til Amerika og virket der som predikant i flere år i baptistsamfunnet.

Han kom hit til landet igjen og reiste en del år som søndagsskolemisjonær for Norsk søndagsskoleunion og redigerte søndagsskolebladet «Tusenfryd». Han var forstander i baptistmenigheten i Skien og da åndsutgydelsen i 1906—07 kom hit til landet stillet han seg åpent for dette og resultatet ble at Seehuus og endel andre gikk ut og samledes som en fri forsamling. Etter en tids virksomhet i leide lokaler fikk de fast tilholdssted i Tabernaklet.

Han er vel kanskje best kjent som redaktør av «Missionæren».

Hans hustru, Ida Seehuus, var en god medhjelp og støtte. Hans sønn, Rein Seehuus, er jo også en landskjent predikant.

MISJON
FRITT,
I MISJON

Bladet utgis i
komité. Utfor
Redak

Alle brev og
og ekspedis
«Misjo
Pos

Abonnementsspr
for halvåret og
koster bladet k
i alle landets p
nære. Adress
gelse og betali
Abonnementet
skjer. Oppsig
14 dag

Trykt i Cen

Fra br
i S
F

På brod
borg 18. ma
stad, 22. apr
legge folgen
tive forsamli

De frie v
Omvendels
dåp eller fy
Herrens bor

Det henst
grupper å
for ordens s
te må oppt
må ikke tilh

På steder
venner bør
meste frie
kelse av ven

dre samfunn
hånd få bes
opptas, slik
nødvendige
de opptas i

Brødsbryt
ofte som m
vanlige møt
sielt for br

Alle størr
frie venners
eldstebrodrer
hetene for d

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.
Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Fra brødrekonferansen i Sarpsborg og Fredrikstad.

På brødrekonferansene i Sarpsborg 18. mars og «Salen», Fredrikstad, 22. april enedes man om å framlegge følgende vedtak for de respektive forsamlinger:

I.

De frie venners lære:

Omvendelse, troende dåp, åndens dåp eller fylde og samlingen om Herrens bord (brødsbrytelse).

Det henstilles til de frie vennegrupper å benytte adressekalender for ordens skyld. Bare troende døpte må opptas i menighetene og de må ikke tilhøre noe annet samfunn.

På steder hvor det er ganske få venner bør disse slutte seg til nærmeste frie forsamling. Ved opptakelse av venner som kommer fra andre samfunn, bør menigheten på forhånd få beskjed om hvem som skal opptas, slik at mulige ting som er nødvendige å ordne kan ordnes før de opptas i menigheten.

Brødsbrytelsen bør praktiseres så ofte som mulig og skilles ut fra de vanlige møter, slik at det blir spesielt for brødsbrytelsen.

II.

Alle større tiltak som opptas i de frie venners navn må behandles av eldstebrorene og vedtas av menighetene før det kan gåes i gang.

III.

Juniorleirer holdes med gutter og piker hver for seg. Lederen av juniorleiren har fullmakt til å ordne med leiren etter beste skjønn og uten lærerkrefter.

Beskjed om hvem som er uttatt til faste medarbeidere og lærere skal sendes til de menigheter som er med på foretaket. Som leder henstilles valgt Stefan Trøber, Sarpsborg.

Som komité for innkjøp av tomt og eventuell bygging av huser til fast leirsted og til å ha med arbeidet i sin helhet å gjøre, henstilles valgt Joh. Martinsen, Moss, John Sørensen, Fredrikstad, og Harald Skovly, Råde, eller en annen representant fra Saltnes.

Det advares mot å oppstykke menighetsarbeidet unødvendig i for mange oppdelinger.

Følgende menigheter var representert:

Menigheten i Larkollen. Menigheten i «Logen», Moss. Menigheten på «Salen», Fredrikstad Ø. Menigheten på «Klippen», Saltnes. Menigheten i Misjonshuset, Sarpsborg. Kristi menighet, Fredrikstad. Menigheten i «Betania», Rygge. Venene i Tune. Venene i Varteig.

En av de ting som ble behandlet var arbeidet blant barn i overgangsalderen og ungdom. Flesteparten var enige i at man ikke burde dele opp arbeidet i mere enn søndagsskole og juniorarbeid. Noen spesielle ungdomsmøter deretter fant man å være unødig. Søndagsskolen tar jo sikte på barna i skolealderen og juniorarbeidet på de unge. Da man ikke ville ta noen bestemt stilling til saken enedes man om å henstille til forsamlingene å unngå unødig oppdeling av menighetsarbeidet. Hver forsamling er jo selvstendig og kan ta sine bestemmelser i så måte som de finner mest tjenlig.

Det var dog enstemmighet for at alt arbeid — også ungdomsarbeidet — må være underlagt de ledende brødre slik, at det ikke må bli en selvstendig gren i menigheten.

Det ble også samtalt en del om misjonsarbeidet ute og hjemme. En del av forsamlingene i Østfold har som kjent, gått inn for ved samarbeid å oppta arbeidet på de steder i fylket hvor det ikke før er fri virk-

somhet. Det ble henstillet til de menigheter som ikke er med i dette å slutte seg til og støtte opp om arbeidet. Det ble samtalt om å få en konferanse seinere og den blir da antakelig i Moss. Saken blir da opp-tatt der. Som sekretær for arbeidet fungerer G. Iversen, Sarpsborg, og som kasserer Stefan Trøber, Sarpsborg.

De skadelidte i Bergen.

Som våre lesere vet har en stor ulykke rammet Bergen og mange har mistet sine kjære, hjem og eiendeler. Det er landsmenn som er i nød og kristenfolket har sluttet opp om å hjelpe.

Vi vil også gi våre lesere anledning til å være med og bidrag kan sendes oss og de blir kvittert for og sendt til hjelpearbeidet i Bergen.

Store og små beløp teller. La oss være med å rekke en hjelpende hånd.

Bruk postgiro nr. 360 24 og merk hva det skal brukes til.

På forhånd takk!

G. Iversen.

I sommermånedene

tenker vi å utgi bare et nr. i måneden, som da blir dobbeltnummer. Det blir vanskelig med arbeidshjelp i ekspedisjonen og papirkvoten er ikke større enn til et 8 sidig eller to 4 sidige nr. i måneden.

Vi er glad for å få holde på og venter på bedre tider hva papirsituasjonen angår. Neste nr. kommer da ut ca. 15. juni.

Takk.

Jeg vil gjerne få lov å rette en hjertelig takk til venner og vennegrupper som har sendt bidrag til H. E. Heghs opphold så lenge han var i pleie hos Støpemo, Tomter, der døde han den 3. april og ble ført til Askim gravkapell hvorfra begravelsen fant sted lørdag 8. april. Slekt og venner fra «Filadelfia» og «Eben-Eser», Askim, deltok.

Skulle noen ønske å være med å reise et minne ved en gravstøtte på graven, etter denne tro tjener, kan bidrag fremdeles sendes meg.

Broderhilsen til alle Guds venner.

Oskar Falck,
Hofsvegen, Askim.

Spredte felter.

En liten hilsen.

Br. Wennesland skriver i et privatbrev bl. a.:

Det står vel til og vi har gode møter. Br. Wangberg har nettopp besøkt oss og det var gildt. Han er no i Eydehamn, men skal også til Fevik og Grimstad og videre til Kristiansand S. og videre vestover.

Jeg er fremdeles frisk og har no vært ute på feltet i 4 måneder, men må no hjem i mai. Broderhilsen.

Hans Wennesland.

Fra Spangereid.

Fra Spangereid meldes om gode møter. I det tradisjonelle påskestevne deltok misjonær Evenstad, Alf Karsborg og hustru, Sørensen, Erling Andresen, Skjønberg, Gulbrandsen, Svennevik og Støle m. fl. Etter stevnet hadde de fellesmøter med indremisjonen. Det var overfylte hus og velsignede møter. Kasborgs, Evenstad og formannen i indremisjonen, lensmann Skeibrok, talte Guds ord.

Bethel, Horten.

Ingeniør Haug deltok i påskens møter. Mange folk samledes til møtene og mange herlige sannheter kom fram, skrives det. Josef Johnsen (Conrad Johnsens sønn) har også deltatt med vennene.

På pilgrimsferden.

Lørdag 22. april var det konferansmøter i Fredrikstad. Det er jo referert fra denne annen sted i dette nr. og skal ikke gå nærmere inn på det her. En ting vil jeg allikevel gjerne få nevne og det var den utmerkede måte menigheten i «Salen» hadde ordnet det på for de tilreisende. Vi fikk fellesmiddag og kaffe på lokalet og søstrene har all ære, både av maten og arrangementet. De skulle hatt et oppmuntrende ord, men det ble dessverre så knapp tid da forhandlingene tok hele vår tid og det bare var om å gjøre å spise så fort som mulig og så komme i gang igjen.

Arbeidet i menigheten i Misjonshuset går bra. Søndagsmøtene er ganske bra besøkt. Uten om arbeidet i byen har vi også faste møter på Greåker og Hafslundsøya. Særlig møtene på Hafslundsøya er godt besøkt og det føles åpent og godt. En vekkende ånd er tilstede.

Onsdag 26. april deltok jeg på møte i Kristi menighet, Fredrikstad, og onsdag 27. i Frelsesarmeen, Sarpsborg. Lørdag 29. hadde vi et riktig åpent og godt møte hos Sverre Kingsrød, Ise. Mannsmusikken fra Misjonshuset, undertegnede og Samuel Nilsen deltok. Det var riktig mange venner møtt fram og de ønsket oss velkommen igjen. Neste møte ble da bestemt holdt lørdag 13. mai.

Tirsdag var br. Bustgård og jeg i Tune og deltok i et samtalemøte om sammenslutning av de venner som samles i delet mellom

Råde og Tune og vennene i Tune. Det har i mange år vært virksomhet på begge steder, men ikke noe regelmessig samarbeid. Avstandene er ikke lengere enn at ved godvilje og litt oppofrelse kan møtene være felles. Det er godt håp om at det vil lykkes og da blir det ordnet som en fri bibelsk forsamling.

Lørdag 6. mai hadde vi så vårt månedlige menighetsmøte i Misjonshuset. Frammøtet var ganske godt og flere ting ble behandlet, deriblant de vedtak som ble gjort på broderkonferansen i Fredrikstad. De ble godkjent av forsamlingen.

Søndag 7. mai hadde vi brødsbrytelse. En god stund. På etterm.-møtet var det ganske bra med folk og mange vitnet om Gud.

Mandag 8. mai var br. Bustgaard og undertegnede igjen i Tune. Begge venneflokkene var no samlet og ble enige om å gå sammen som en fri evangelisk menighet. De beslutninger som ble tatt på konferansen i Sarpsborg og Fredrikstad ble godkjent og det ble valgt eldstebrodrer og menighets-tjenere. Br. Anders Ramstad ble valgt som ledende eldste — eller forstander. Da de ikke har lokale blir møtene skiftevis i Råde og Tune. Tanken er å forsøke å få bygget lokale og det ble besluttet å oppta ofringer til byggefond. Adresekalendarer benyttes.

Tror Gud vil velsigne og lede saken fram, bare Guds folk er lydige. Det er br. Bustgaard som har arbeidet mest med denne sak og Gud har brukt ham til velsignelse.

G. I.

Fra Arendal.

I april måned har br. Wennesland virket blant oss. Møtene i påsken og ellers har vært gode. Br. Wennesland har også besøkt Eydehamn, Fevik, Bråstad og Kiodeborg. Overalt er her åpne døre og hjertelighet for evangeliet. Søndag 16. april hadde vi også besøk av br. Wangberg og det ble noen riktig herlige møter. Lysbildene han framviste slo også godt an og virket vekkende for misjonssaken i Finnmark.

Søndag 30. april var det br. Wenneslands siste møte hos oss denne gang. På etterm.-møtet som var i Filadelfialokalet hadde vi også gleden av å ha besøk av redaktør Kasborg og Erling Andresen. Der var fullt hus og et herlig møte og to menn begjærte forbønn. Herrens vitner husk oss i Arendal både i deres bønner og med deres besøk.

En bror.

En hilsen.

Jeg er no hjemme, men det er jo møter overalt no og en mengde folk over alt.

Jeg er i Brandbu hver søndag. Gud har ordnet det slik at vennene har fått lokalet igjen.

I vinter var jeg i Enebakk en tid og på Askim. Det er nødrop etter vitner over alt.

Jeg har slik lyst til å komme nedover til Sarpsborg-distriktene igjen. Vennene i Tune tenker jeg ofte på. Om Herren enda skal vente med å komme ses vi nok igjen.

Hjertelig broderhilsen. ●

H. Moger.

Til Karl Grønnet

er videre kommet inn:

S. Severinsen, Mosjøen kr. 25.00
Forsamlingen i Vedavågen 100.00

Hjertelig takk.

for bladet som kommer punktlig. Det er et meget godt blad med sine mange gode stykker. Har det bra. Han er oppstanden, kongen over Jakobs hus. Halleluja!

Hilsen med Luk. 1, 32—33.

E. S.

Holmestrand

Den frie evangeliske forsamling, Holmestrand, underretter herved predikende brødre som ønsker å besøke Holmestrand at man henvender seg direkte til:

Ottar Hillervik,

Kirkegt. 11, Holmestrand, eller i telf. 333.

Visdom.

Når to gjeiter møttes på en smal klopp, hvorledes bærer de seg da ad forat hver kan fortsette sin veg? De kan ikke snu om og ikek gå tilbake og de kan heller ikke gå forbi hverandre, for kloppen er for smal. Hvis de ga seg til å slåss, ville de sannsynligvis begge falle i vannet og drukne. Hvorledes bærer de seg da ad? Ifølge naturens drift legger de seg ned og lar den annen gå over seg, slik tar ingen av dem noen skade.

På samme måte skulle vi også gå seg ned mot hverandre; vi burde heller la noen stige over oss enn å kives og slåss.

Luther.

Se opp og tenk engang
på livets krone,
på din bestemte rang
for Lammets trone!
I sannhet, hva du her
skal gå og tåle
av kronen ei er verd
den minste stråle!

Ja, jeg må vinne veien frem,
palmen å få på det siste.
Kampen må være hard og slemt,
kronen jeg ikke vil miste.
Langt eller kort og tungt å gå,
lite er det å rekne på,
intet mot himmel.